

Dagnir, de dwerg die ze niet had kunnen redden met haar krachten. Dat leek al een eeuw geleden nu, hoewel er slechts ongeveer een maand voorbij was.

* * *

Op de vijfde dag van hun reis hadden de wolken plaatsgemaakt voor een helderblauwe lucht. Het bladerdak boven hen was dunner in dit deel van Corfellan, zo ver van Nyr Myrenial, en de bomen werden geleidelijk aan even groot als die van de bossen rond het Heldere Meer.

Dresgar en Arela waren naast elkaar aan het wandelen en voerden een gesprek over hun krachten terwijl Ebrik vooraan liep naast Ereth toen Talina plots iets in haar ooghoek zag bewegen. Ze bleef abrupt staan.

"Talina?" vroeg Arela. "Wat is er?"

Ereth had al een pijl tegen de pees van zijn boog gelegd en Ebrik hield zijn hand nerveus op zijn hamer terwijl ze haar aankeken.

"Ik weet het niet," zei ze terwijl ze in de richting staarde waar ze iets had gezien. Ze zag voornamelijk grote struiken met donkergroene bladeren die ritselden door de zacht bries. Of ze hoopte toch dat het door de wind was. "Ik dacht—"

Plots floot er een pijl door de lucht vanuit de struiken, recht naar haar hart. Het kaatste af op de barrière van het Licht die Ebrik net op tijd had opgeroepen voordat het zijn doel raakte. Gegrom en gehuil weergalmden onmiddellijk na het schot en er vlogen meer pijlen hun richting uit vanuit alle richtingen. Het pantser van Ebrik straalde fel en er verschenen barrières rond de anderen, waardoor de pijlen weg kaatsten of versplinterden. Verscheidene pijlen raakten Ebriks dikke, metalen pantser zonder erdoor te penetreren en plots sprongen verschillende figuren uit het struikgewas.

"Verzamelen!" riep Talina terwijl ze haar zwaard uit de schede trok en onmiddellijk naar het Licht binnenin reikte. Alle vijf gingen ze in een hechte cirkel staan, elk met hun rug naar de anderen gericht, terwijl ze hun wapens trokken. De vreselijk gehavende misvormden stormden al zwaaiend met hun verroeste speren en zwaarden op hen af.

Een van hen, een vervormd evenbeeld van een elf, krijste en viel achterover toen een vuurbal het in zijn borst raakte. Op hetzelfde moment slaakte Arela een schrille, oorverdovende kreet die werd bekrachtigd door het geluid van haar luit. Eerst klonk het als de roep van een adelaar, maar het werd luider en luider. Hoewel het Talina en de anderen niet deerde, grepen verscheidene misvormden naar hun oren en vielen ze op grond, waar ze spartelden door een onmenselijke pijn.

Een andere misvormde, een potige, vervormde mens, rende op Talina af en ze kon net op tijd achteruit stappen zodat de gigantische hamer de grond raakte in de plaats van haar. Met een vlugge, opwaartse zwaai van

haar zwaard sneed ze het monster open van zijn navel tot zijn nek waardoor ze besproeid werd met warm bloed. Rond haar weergalmde meer geschreeuw en geroep.

Talina hoorde het geluid van Ereths boog terwijl hij pijl na pijl afschoot, elk schot gevolgd door een zachte plof en nat gerochel. Ebrik brulde achter haar en ze hoorde het ziekmakende geknars van een stalen hamer die opnieuw en opnieuw op zacht vlees belandde.

Meer misvormden vielen haar aan, maar zij die durfden, stierven terwijl ze vloeiend door hen maaide en dood en verderf achterliet.

* * *

Het gevecht was even vlug voorbij als het begonnen was. Er lagen zeker vijftig lijken rond hen, waarvan sommigen nog stuiptrekten.

“Is iedereen oké?” vroeg Talina terwijl ze zich omdraaide. Dresgar leunde met zijn handen op zijn knieën en haalde zwaar adem, maar hij stak zijn duim omhoog. Ebrik en Arela knikten, maar Ereth grimaste terwijl hij zijn pols stevig vasthield. Vanonder zijn hand droop bloed op de grond.

“Ik kan wel wat hulp gebruiken,” mompelde hij. Zijn gezicht was bleker dan anders. Talina stapte naar hem toe en nam zijn arm vast. Met een lichtflits heelde ze de wonde door de gescheurde draden van het Licht, die in haar geestesoog Ereths lichaam vormden, te herstellen. De lelijke wonde van zijn pols tot zijn elleboog groeide dicht en er bleef enkel maar donker bloed achter. Ereths ogen werden groot terwijl hij het afveegde en naar zijn genezen arm staarde.

“Dat is pas echt verbazingwekkend,” fluisterde hij, waardoor Talina zacht moest lachen.

“Niet de eerste keer dat iemand me dat verteld heeft.” Ze hield haar krachten nog steeds vast, net als de anderen. Het verbaasde haar dat ze allemaal een lichte gloed rond hen hadden, net als zijzelf. Enkel hun ogen bleven hetzelfde, terwijl de hare twee gloeiende, gouden lichten waren. Ze vroeg zich even af waarom dat zo was, maar besloot vlug dat ze daar nu geen tijd voor had. “Verkenners?”

“Kan,” antwoordde Ebrik terwijl hij naast een van de lijken hurkte. “Ze kunnen geen deel uitgemaakt hebben van het leger, aangezien die allemaal richting het zuiden zijn gevlucht.”

“Zijn er ontsnapt?”

“Niet dat ik gezien heb,” zei Ereth. De elf ging op een knie zitten en legde zijn hand op de grond. Hij sloot zijn ogen en haalde diep adem. “Geen enkele meer in de buurt,” zei hij na even.

Arela trok een wenkbrauw op. “Weet je dat door aan de grond te voelen ofzo?”

Ereth schudde met zijn hoofd. "Ik...heb het aan het woud gevraagd. Ik weet dat dat niet logisch klinkt, maar... Vertrouw me nu maar gewoon, oké?"

"Wij oordelen niet, hoor," rommelde Dresgar met zijn diepe stem terwijl hij nog naar adem hapte. "Een van ons heeft ze net letterlijk dood gekrijst, dus daarmee vergeleken is met planten praten niet zo onlogisch."

Arela giechelde zacht. "Er is me altijd al verteld dat ik een krachtige stem heb." Dresgar lachte luid.

"Hoe dan ook," zei Talina nadat ze haar zwaard op een van de lijken had schoongeveegd. "Als er geen enkele ontsnapt is, kunnen ze ook niemand vertellen over onze reis. Maar vanaf nu moeten we wel voorzichtiger zijn." De anderen knikten en na even te rusten, zetten ze hun reis verder.